

[Statsministeren]

ordførere og andre medlemmer af det høje ting, som har taget ordet i dag.

Det har sandelig været en livlig og frodig – man må vel føje til: meget spredt – debat, vi har oplevet. Jeg er glad for, at de grønlandske og færøske medlemmer af folketinget tog ordet. Det gjorde hr. Steenholdt, det gjorde hr. Breckmann, det gjorde hr. Ellefsen, og det gjorde hr. Preben Lange.

Regeringens åbningstale var i år i første række en grundig gennemgang af de mange danske problemområder, regeringen mener den og folketinget skal arbejde med hernede. Det er rigtigt, hvad man har noteret sig, at således som talen i år var bygget op, var der ingen særlig omtale af hverken Grønland eller Færøerne. Det har sin forklaring i, at jeg, som tingets medlemmer vil vide, er ikke så lidt af en oprører. Jeg kan godt lide at bryde traditioner og forsøge på en ny måde, og det var åbningstalen denne gang udtryk for. Jeg er glad for, at man ikke tager os det ilde op, at sådan er det denne gang.

Baggrunden er også den, at forholdet mellem Færøerne og Grønland og Danmark er i god gænge. Jeg synes, vi kan fastslå under denne åbningsdebat, at de to hjemmestyreordninger, som nu har været i kraft i en række år, fungerer godt. Jeg tror også, vi kan slå fast, at der i årene, der kommer, vil blive flere og flere områder, de to hjemmestyreforvaltninger vil kunne varetage mere og mere selvstændigt. Det tror jeg er et ønske både på Færøerne og i Grønland, og jeg tror, at vi hernede deler ønsket. Jeg synes, vi kan konstatere, at vi har et positivt og harmonisk forhold mellem rigets dele.

Jeg er glad for de mange bemærkninger, de fire medlemmer fra Grønland og Færøerne gjorde om en række lokale problemstillinger, og jeg kan give tilsagn om, at alle de spørgsmål, som blev berørt, vil vi nu i regeringen tage op til en nærmere analyse, og disse spørgsmål vil i årets løb blive genstand for forhandlinger med de grønlandske og færøske myndigheder.

Jeg vil herefter vende mig til et indlæg, fru Ebba Strange holdt. Jeg må indrømme, at jeg forstod ikke rigtig indlægget. Der var nogle citater af udtalelser, jeg har fremsat, men de var ikke korrekte. Fru Ebba Strange opholdt sig meget ved – sådan måtte jeg opfatte det – at jeg, når jeg har udtalt mig om disse emner, har brugt ordene flygtninge og asylsøgende.

Det mener jeg også er korrekt, og det er naturligtvis ikke det samme som indvandrere i almindelighed, for begrebet indvandrere omfatter også andre grupper, der søger til Danmark, end dem, der gør det i egenskab af flygtninge eller asylsøgende. Jeg ser slet ikke nogen problemer i dette. Fru Ebba Strange havde nogle fantasier over, hvad jeg muligvis kan have tænkt, men disse fantasier kan jeg ikke vedkende mig.

Jeg vil gerne takke hr. Stavvad, som i sit indlæg bragte en lang række spredte citater af mine tidligere taler her i folketinget. Det synes jeg var meget betænksomt.

Mange har under debatten omtalt disse års socialpolitiske udvikling, og der var tidligt på dagen, i formiddags, en lidt hidsig debat om det. Jeg ved ikke, om den bragte den klaring, som altid bør være en debats højeste formål.

Jeg skal ikke selv sige så meget om den, men jeg har nu lyst til at sige, at hvis vi taler om pensionisternes forhold, så kunne vi alle ønske, at vi hurtigt kunne gøre dem endnu bedre. Men man skal ikke glemme, at vi i januar 1984 dog fik gennemført en førtidspensionsreform, som var et fremskridt, for den afskaffede laveste invalidepension, og den betød, at førtidspensionister, der får tilkendt pension før det 60. år, nu får udbetalt et skattefrit beløb på 8.500 kr. årligt, og så er der nu tilmed mulighed for at få tilkendt førtidspension af sociale årsager. Det mener jeg er en forbedring, og der har været et bredt flertal om at gennemføre det, og det er godt.

Jeg mener heller ikke, det er rimeligt at ville skændes om, hvorvidt pensionisternes realindkomst er forbedret eller ej. Det ved vi jo alle at den er. Vi ved alle, at den disponible realindkomst, det vil altså sige pensionen efter skat korrigeret for prisstigninger, både for enlige og for gifte folkepensionister er steget. Medregner man værdien af de personlige tillæg, er det en betydelig stigning, og det skulle vi da nok alle sammen kunne glæde os over, og vi har vel også alle et medansvar for, at sådan blev det.

Hertil kommer, at det dog har været muligt at forhøje f.eks. den varige hjemmehjælp, så den fra januar 1983 til januar 1984 er gået i vejret med 3,3 pct. Og taler vi om den vigtige ting, hvor mange hjemmehjælpere der er til rådighed, kan vi også glæde os over, at antallet af fuldtidsbeskæftigede hjemmehjælpere er gået op. Taler vi om en anden ting,